خونکار
(ناول)
Ketabton.com
لیکوال:نصیر احمد احمدي
د چاپ کال:۱۳۸۹ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونکار

نـــــاول

ليکوال :

نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: خونکار

لیکوال: نصیر احمد احمدي

کمپوز: لیکوال

د چاپ کال: ۱۳۸۹ل

انلاین چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ وه، سړي منډې وهلې...ساه يې لنډه لنډه کېده، يو ځای ولوېد ، بېرته پورته شو ، پښې يې ببسېکه وې، پر وچو پاڼو وخوت، زړه يې ولړزېد ، شا ته يې وکتل، پر اوږه کې يې نرۍ درد تېر شو ، لاس يې وروو ړ، ګوتې يې په وينو لندې شوې، څو ګړندي ګامونه يې واخيستل، پښه يې د دوو تيږو تر منځ بنده شوه، پړمخې پرېووت، له خولې يې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه يې نه ليده، يوې تېتې ونې ته ور وښوېد ، د ونې تنې ته يې ځنګ ولګاوه، غوږونه يې څک کړل، چو په چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې....

سړي سره ساه واخيسته، پورته يې وکتل، يوه ستورې منډه کړه، تر يوه ځايه سپينه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سړی ښه شېبه غلی ناست و ، بيا يې ګېډه توده شوه، لاس يې وروو ړ، ټټر يې پر وينو لوند و. ورو ولاړ شو ، زړه يې سستې ورکوله..خوا يې راګرځېده...ټوخې واخيست، خولې ته يې لاس ونيو ، ساه يې تر پزې راووته. څو ګامه يې واخيستل ، پښې يې درنې وې، وينه يې ورانه ته ورسېده، وروسته يې ښی بوټ هم لوند شو ، ټول بدن يې لړزېده....

ځنګنونه يې پر تيږو ولګېدل، بانه يې سره ور وستل، د کورنۍ غرې يې سترګو ته ودرېدل، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، سترګې يې رنې کړې، پورته يې وکتل، ستورې د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل..

سر يې وځړېد ، زړه يې ولړزېد ، لاسونو ته نږدې يې تور بوټونه ښکارېدل، د يوچا لمن يې پر مخ ولګېده، پاس يې وکتل، بنيادم و ، سپوږمۍ د يوه تبر د څوکې پر سر ولاړه وه، تبر په شدت ټيټ شو ، د سړي په غاړه کې ځړيکه شوه، پر سترګو يې تياره راغله، کينڼ اړخ ته ړنګ شو ، وينو داره وکړه، يوه ليکه لندې تيږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې..

* * *

يوه پيغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، يوه سپينه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټې سره ولګېده، ګل وښورېد ، جنت کوکۍ خپل سپين وزرونه وربول، والوته، په هوا کې له يوه بل پتنګ سره يو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو منو پټ شول.

نجلۍ د لښتې پر ژۍ کېناسته، پلاستيکې چوټې (چپلکې) يې پر شنه چمن کېښودې، لښتې ته يې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دم يې د ښۍ پښې بته (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته يې وکتل، يوه کوچنې خړ کب يې د دوو سپينو ګوتو په مينځ کې خوله وهله....نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.

نجلۍ ښي لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکونو په مينځ کې خړه کوټه ښکاربدله، چوپه چوپتيا وه، يوائې مرغۍ چونېدلې....

نجلۍ مخ ته څو لېښې اوبه ورواچولې، اوبه وڅڅېدې، سپينه غاړه يې لنده شوه، خوند يې ورکړ، بيا يې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچونې (بچی) راوور، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچوني نوې راوتلې ښکې لندې وې...نجلۍ د مرغۍ چوچونۍ پر شنو وښو کېښود، سهارنۍ لمر ښه پرې ولګېد، وزرې يې پرانيستې، غلی پرېووت.

نجلۍ يوه شېبه کېناسته، لنډه، لنده زنه يې څليدله..وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګينه دروازه پّرانيستل شوه، يوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، يوې، بلې خواته يې وکتل، په زوټه (زوره) يې وويل:

ـغوټۍ!

نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته يې وکتل، د هغې څېره نيولې وه.

نجلۍ وويل:

ـولې خپه يې؟!!!

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـپلار دې لا نه دی راغلی.

ـڅه؟!

ـهو لورکۍ! تير ماخستن ستا د تره کره و، له هغه سره يې د کاريزه د اوبو په ويش خبرې کولې، ويل يې چې ناوخته راځي.

نجلۍ يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ـما ويل چې په کوټه کې به وي.

ښځې تندی تريو کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه !

نجلۍ وویل:

ـ زړه مه خوره ! جانکو د تره کره ورولېږه، درک به يې مالوم شي.

ښځې وويل:

ـ ښه ده، زه به ورته ووايم.

نجلۍ د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه يې وويل:

ـ هغه خو لا تر اوسه ویده دی.

* * *

د غرمې سیورۍ رنګ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونګۍ تړلې وې، لمر سوځولې خړې څېرې يې درلودې. پر غولي لیکي لیکي ګیلم (ټغر) هوار و، یوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه ټُفدانۍ ایښې وې.

نور غلي ول، یوازې په بر سر کې ناستو سپین ږیرو خبرې کولې...دوی په پسونو کې د ټک ناروغۍ یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شواروزه کې يې یوولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل يې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو دربیم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خدای له خوا ګڼل....

داوخت په وره کې یو سړی ودرېد، کلیوالو ورته وکتل، د سړي خبره نېولې وه، ویل يې چې ملک عطا الدین په خپله خسرګنۍ کې هم نه و.

کلیوال په اند ښېنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت يې وويل:

ـ زړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله يې وسپارئ ! پیدا به شي.

له دې سره يې د ېوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس ور وغځاوه، په زوره يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیا الله ! د خدای د یادولو وخت دی.

شپه وروسته په کوټه کې یواځې یو سړی پاتې شو، ده کړه پزه درلوده، په رېره کې يې سپین ډکي ډېر ول، چرتي ښکارېده.

سړی یوه شېبه ناست و، بیا ولاړ شو، په تګ کې يې کینه پښه درنه پسې اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه يې بېرته کړه، غوټۍ منډه ور واخیسته، پیچلي تور ویښته يې پر تندي پراته ول، وړې سترګې يې سرې ښکارېدلې...په زوته يې وویل:

ـکاکا ! د پلار جان مې کوم درک ونه لګېد؟ !

د سړي سر وخوځېد، ورو يې وویل:

ـهر ځای مو پسې ولټاوه، خو...

یوه تېره چیغه يې په غوږو کې ننوته:

ـپه څه بلاه دي وخوړ؟ هه !

د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.

سړي وویل:

ـچټیات مه وایه !!!!

ښځې یو دم کوکه کړه، نجلۍ منډه ور واخیسته، ښځه يې تر مټ ونیوله، ورو يې وویل:

ـمورې ! رسوایي مه جوړوه ! رابه شي !

ښځې سړي ته وکتل، چیغه يې کړه !

ـووایه ! څه ټکه دې پرې واچوله؟ ! تر کوم پاڼ دې لاندې کړ، هه؟ !

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه يې تر مټ ونیوله، په وره يې ننه ایسته.

غوټۍ بېرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ يې وویل:

ـکاکا ! پلار مې بیګا له تا سره و؟ نه؟ !!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په خپله پزه لستوڼی تېر کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ـهو ! مورې تر ناوخته ناست وو، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو، وروسته مو د ځمکې د ویش کاغذونه رامینځته کړل، ښکاره لیکل شوي وو، چې پلار دې د کاریز په اوبو کې دوه شوارو‌زه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دې ماخستن ناوخته زمونږ له کوره ووت.

نجلۍ وویل:

ـپلار جان به چېرته تللی وي؟

د سړي سر وخوځېد:

ـنه پوهیږم کلیوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...

کړپ شو، د کلا د لویې دروازې دواړه پلې پرانیستل شوې، پر یوې خرې د شوتلې غټ بار تړلی و، د بار پر سر یو لوی لور ټومبلی ښکارېده، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې ځړېدل. په خرې پسې یوه خیرن ځوان ګامونه اخیستل... دی هډور سړی و، مړه ږیره یې درلوده، سترګې یې غټې وې، پر تندي یې د کالداني لوی داغ ښکارېده.

سړي ورغږ کړ:

ـجانکو !

ځوان، بار پرېښود، ورغی، سړي ته مخامخ ځوړند سر ودرېد.

سړي وویل:

ـته د شپې په باغ کې وې؟

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.

د سړي شونډې وخوځېدې:

ـد باغ د ټوال ته نږدې عمومي لاره ده، کوم غږ، ټوخی یا د دروازې کړپ دې وانهورېد ؟

ځوان د ((نه)) په نښه سر وخوځاوه.

سړي خرې ته وکتل، په اخور کې یې خوله وهله...دواړو خواوو ته تړلو غواوو غړۍ ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو یې له بار څخه ځړېدلې شوتله ور ټولوله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لاړ، له بار سره یو ځای کاهدانۍ ته ننوت.

نجلۍ هم کوټې ته لاړه، سړي شاوخوا وکتل، د دېوال سیوري ته پر اخور کېناست، سترګې یې واړولې، تر یونیم دوه جریبه ځمکې خړ دېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج یو برج درلود، برجونه تر دېوالونو دوه ـ درې ګزه لوړ ښکارېدل، د کلا مېنځ سپیره ډاګ و، یوازې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پاڼې یې د یوال پر وروستۍ پخڅې پرتې وې.

داوخت یې د دروازې کړپ واورېد، دوه ښځې کلا ته ور ننوتې، سړي ته یې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل:

ـ خواره سې، غوث الدین دی!

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګړندي ګامونه یې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.

غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانی کې یې یوې کلیوالې ته سترګه ټینګه کړې وه، هغې خپلو ورونو ته ژړلي ول، ورونه یې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه یې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې یې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی یې کوږ جوش شوی و، ځکه یې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی یې په پوست پاک نه باله.

غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد یې نه درلود.

غوث الدین یوه شېبه پر اخور کېناست، وروسته یې ګرمي وشوه، خپل کور ته لاړ.

* * *

مازدیګر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:

ـ یو مړی موندل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین سلام وګرځاوه، شا ته یې وکتل، د کلي ګوروان و.

غوث الدین په بیړه وویل:

_څه چتیات وایې؟!!

ګوروان وارخطا شو:

_زه، زه نه یم خبر، یو کوچی راغلی دی.

غوث الدین په بیړه له جوماته ووت. د باندې یو سړی ولاړ و، لښته یې په لاس کې وه، پر ږیره یې شنه نصوار پراته ول.

غوث الدین ورمخته شو، ویې پوښتل:

_څه خبره ده؟

سړي په ډډ کوچیاني غږ ځواب ورکړ:

_خدایزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپي سره خوله راغی، ما ویل چې کومه مږګه (مړ حیوان) به یې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د یو چا په وینو لړلی لاس راوتلی و.

دا وخت دربی شو، ډله کلیوال له جوماته راووتل، غوث الدین د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوګرځېدل.

غوث الدین له کلي ووت، کلیوال هم ورورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېږو او پسونو خولې وهلې...

کوچي څو تیږو ته لاس ونیو، کلیوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدین مخکې شول، غوث الدین پښه ورپسې کښېوله....

کلیوال پر یوه ځای سره راټول ول، غوث الدین یوې خواته کېناست، سر ته یې لاس ونیو، وروسته یې یو ورو غږ واورېد:

_عطاالدین دی.

غوث الدین په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته یې وکتل، ځنګنونه یې پر ځمکه ولګېدل، یودم یې کوکه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا او دوو نورو کلیوالو لاسونه ترې راوګرځول، سرې یې له هغه ځایه لیرې کړ، شېبه وروسته کلیوالو سلامت جسد راوېست، غاړه یې یوا ځې پر پوستکي بنده وه، په ښی اوږه کې یې هم لوی پرار جوړ شوی و.

جسد د ښورولو نه و، همالته یې پرېیست، یوه سپین ږیري ځادر پرې وغوړاوه، بل کلیوال په کټ پسې ولاړ.

* * *

درې ورځې ووتې، خو د غوټۍ او د هغې د مور کوکې خلاصې نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخیست، ځو شېبې به لوړې وې، خو وروسته به یې غږ ټیټ شو.

جومات ته به هم ډله ډله نارینه راتلل، لاسونه به یې پورته کړل، یوه ډله به ولاړه شوه، بله به کېناسته د چایو له پاره په دوو بخاریو پسې اور بل و.

یوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بیا په ورځ کې یوا ځې دوو ــ دریو تنو لاسونه پورته کول.

کله چې غوث الدین د خپل ورور له مرګه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، ورېندار یې منډه ور واخیسته، سرې یې تر ګرېوانه ونیو، د هغه پر مخ یې نوکارې ور ولګولې، بیا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ایسته..

غوث الدین یوه شېبه په سرای کې ودرېد، له کاهداني څخه د ساتول غږ اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت. غوټۍ دېوال ته ناسته وه، د تره په لیدو یې پښې ور ټولې کړې، غوث الدین هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلکه ښکارېده، په څپولي ګاږګوتي وېښتو کې يې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو يې د اوښکو وچې ليکې ښکاريدلې...

غوث الدين د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، وروسته يې د نجلۍ سر ور ږنګ کړ، هغې خپل تندی د سړي پر کينه اوږه ولګاوه، په چيغو چيغو يې وژړل...

ښه شېبه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې يې ژړل..

سړي ورو وويل:

ـغوټۍ لورې ! بس ده !

د نجلۍ ژړا زور ونيو....

سړي د هغې سر په خپل ټتر پسې ټينګ کړ:

ـبس ده نور.

نجلۍ ژړل...

ښه شېبه ووته، سړي وويل:

ـمور ته دې ووايه چې ځان تيار کې، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ !

نجلۍ ورو ورو ژړل..

سړی يوه شېبه کېناست، بيا د باندې ووت، لمر تيزې کوله، د کلا مينځ سپېره ښکارېده، له کاهداني څخه لا د ساتول غږ اورېدل کيده...

سړي ګامونه واخيستل، کاهداني ته ورننوت، جانکو رشقه وړوله..

سړی يوې خواته کېناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرګيو کې د مرغۍ چوچوني چونېدل، په لويه دريڅه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهداني څخه د وړې شوې رشقې بوی ته

غوث الدين ځوان ته وکتل، ورو يې وويل:

ـجانکو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان غتې سرې سترګې ورواړولې

سړي وويل:

_ته به له دې هيسته يواځې يې ، په کلا ، باغ او غواوو پام کوه !

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، بېرته د رشقې په ميده کولو بوخت شو.

ناڅاپه يوه زوروه چيغه تاوراتاو شوه !

_ته خونکار يې ! موږ ستا کور ته نه ځو !!!

غوث الدين په بيړه شا ته وکتل، ورېنداره يې وه، ولاړ شو، په خشکه يې وويل:

_چټيات مه وايه !! که نه نو...

ښځه په خبره کې ورولوېده:

_که نه نو څه؟ هه ! مړه مې که ، هه !

له دې سره يې منډه کړه، د جانګو له لاسه يې ساتول ور واخيست، کړنګ شو ، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولګېد ، ښځې چيغه کړه !

_هه ! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه يې، د خپل ورور غاړه دې څنګه ور پرې کړه؟ هه ! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جريبه ځمکه، باغ، کلا او نورميراث يې تاته پاتې کيږي....

غوث الدين غلی ولاړو ، څو ښځې ورغلې او د غوټې مور يې په کشولو کشولو له کاهداني ويسته

غوث الدين خپل سر پر ځنګانه کېښود ، يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته يې د ساتول غږ واورېد.

غوث الدين هماغسې ځوړند سر ناست و ، کله کله به د ساتول له ټکا سره يو ځاې د ښځې ښېراوې پورته شوې ((غوث الدينه ! ټک له ټکه شې،مېنه دې سپېره شه، خدای دې د ماښام پاستې ته اړ که....))

ښه شېبه ووته، بيا د سړي څنګ ته خوک کيناست، غوث الدين سر پورته کړ، غوټې وه، وړې سترګې يې سرې وې، پر سرو شونډو يې تور پترې ښکارېدل.

د سړي سترګې له اوښکو ډکې شوې، په غريو کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ما به څنګه خپل مشر ورور واژه ! هه ! ته وو ایه؟ !

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شیبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

_د چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جایداد به څه کوي؟ !

نجلۍ څه ونه ویل، د مرغۍ چوچوني ببرته په چونېدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

* * *

مازدیګر و، د کلا د لویدیځ دېوال سیوری پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل،په عکس کې ملک عطاالدین شخه لونګۍ تړلې وه، برېتونه یې پر شونډو پراته ول، سترګې یې ځلېدلې.

ناڅاپه یو درب شو، مور او لور یوبل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.

په چوتره کې غوث الدین ولاړ و، په لاس کې یې چیلم نیولی و، پښو ته یې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدله، پر غولي د بسترې دلوېدو دوړه لا نه وه ناسته

د ښځې غږ واورېدل شو:

_څوک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدین وویل:

ـزه به نور دلته اوسم.

د دروازې پله له دېوال سره ولګېده، یوه لویشت کاهګل لاندې ولوېد ، ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه یې وویل:

ـخنګه دې دومره زړه وکړ، تا خپل وروړ...

د سړي تندی تریو شو ، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته !

ـبس که پلیتې !

ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته

سړي یوه شېبه غلی و ، وروسته یې نجلۍ ته وکتل، ورو یې وویل:

ـمور دې پوه که، په دې څلورو دېوالونو کې دوه تور سرې یواځې نه شم پرېښودلای.

نجلۍ په لړزانده غږ وویل:

ـ خو ستا دواړه میرمنې هم یواځې دي، هغوی...

سړی په خبره کې ورولوېد:

ـزړه مه خوره ! ما خپل اوښې ته ویلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی !

نجلۍ غلې وه.

سړي سړه سا واخیسته، ورو یې وویل:

ـغوټۍ لورې ! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟
نجلۍ کیڼ لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو ، لرګینه درنه دروازه یې خلاصه کړه، نمجن سوړ بوی یې په سپږمو ننوت،کوټې دریځه نه درلوده، په مینځ کې یې یو پلاستیکي فرش ویړ (هوار) و.

سړی یوه شېبه ځای پر ځای ودرېد ، سرای ته یې وکتل، یوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې یې څیرې څیرن پلاستیک با د رپاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وویل:

ـ د برج په کوټه کې څه شی دي؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې.

ـ هیڅ، یوازې د ورو زوړ کندو ایښی دی.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

ـ غوټۍ لورې! ما ته هلته ځای جوړ که!

نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه یې پلاستیکي فرش ټول کړ، پر ختینو زینو وخته.

غوث الدین د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې یې سطل ښکارېده، نیغ ځاه ته ور روان شو، شېبه وروسته یې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.

چوپه چوپتیا وه، د جارو غړراته، د برج له ورې ورسۍ مړې دوړې راوتلې...

نجلۍ پر زینو راکښته شوه، غوث الدین ورته وکتل، د هغې له ورو سترګو راګرځېدلي اوږده تور بانه سپېره ول نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زینو وخته.

پاو وروسته د برج کوټه تیاره وه، غوث الدین ورغی، له دریڅې نه پر مخامخ دېوال مازدېګرنۍ ژېړه رڼا لوېدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول... نجلۍ د کوټې د دېوال په یوه کونج کې د غنو تارونه جارو کول...

د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخچه کې یوه ټُفدانۍ، راډیو، جاینماز او له اوبو ډکه بدنۍ ایښودل شوي وو.

غوث الدین پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته یې وکتل، پر چت یو لاس ښکلي تراشل شوي لرګي پراته ول. د کندو پر سر چیلم ښکارېده، د چیلم تر سر خاني شنې مرۍ را تاوې وې.

ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدین کېناست، خو په پښو کې یې د ولاړېدو سیکه نه لیده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته یې ځادر هوار کړ، د لمانځه نیت یې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تبرې کوکې پورته شوې، ور یې چوله کړ، لاندې یې وکتل، ورېنداري یې د یوه ځوان په غاړه کې لاسونه وراچولي ول، ښځې په چیغو چیغو ژړل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین بېرته نیت وتاړه، دوه رکعته سنت یې وکړل، لنډه شېبه یې لاسونه لپه نیولي ول، وروسته پر زینو کښته شو، کوټې ته ورننوت، ورېندار یې په منډه د باندې ووته.

ځوان ولاړ شو، د غېږې ورکولو لپاره یې خپل ټټر راویست، خو غوث الدین لاس ورو وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کېناست، ورو یې وویل:

_نه وي!

ځوان تر خپلې زرینې خولۍ لاندې ګوتې تېرې کړې، تور وېښته یې وګرول، شونډې یې وخوځېدې:

_له موټر سره تللی وم! څه وکم، پردی موټروانې ده، نن راغلم!

دواړه غلي شول.

غوټۍ کوټې ته ورغله، بل څراغ یې پر غولي کېښود، بېرته د باندې ووته.

ځوان پورته وکتل، په سپین ګرد مخ کې یې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، بېرته یې سر ټیټ شو.

غوث االدین یوه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړل، یوه شېبه ناست و، وروسته له کوټې ووت

د سرې له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.

ځوان په ژړغوني غږ وویل:

_تروري! کیسه څه وه؟

ښځه غریو واخیسته، ژړا یې کابو کړه، شونډې یې وخوځېدې:

_د قیامت نښې دي، ماته خو داسې ایسې چې ټول فساد په ګوډ کې دی.

ځوان نیغ ورته وکتل.

ښځې وویل:

_خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکې یم

د دروازې تر شا د غوټۍ له کاوره ډک غږ واورېدل شو:

_و شرمېږه! په خپل لیوره پسې داسې خبرې کوې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې د مخ ګونځې ژورې شوې، چيغه يې کړه !

"ـچوپ که د ...

يو دم غلې شوه، خپل وراره ته يې وکتل، سر يې وخوځېد.

ځوان سره ساه واخيسته، ورو يې وويل:

ـزماهم زړه ته نه لويږي.

ښځه غلې وه.

ځوان خپل څادر ور واخيست، ولاړ شو.

ښځې وويل:

ـحميده ! ناوخته دی.

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـټپ ټپ (موټر سايکل) راسره دی ، سبا به سره وينو.

ـمړۍ (ډوډۍ) خو وخوره !

ـزړه ته مې نه کيږي.

له دې سره له کوټې ووت.

شېبه وروسته د کلا په مينځ کې د موټر سايکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

*   *   *

سهار اته بجې وې، غوث الدين په برج کې ناست و ، ټوله کوټه د تنباکو سپين لوګي نيولې وه...ده د راډيو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو ، د ورسۍ تر څنګ ودرېد ، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، ليرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

د موټر سايکل غږ يې واورېد ، وره ته ورغی، لاندې يې وکتل، حميد و ، پر تورو څڼو پرته زرينه خولۍ يې لمر ته برېښېدله...حميد يوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد ، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدين پر زينو کښته شو ، غوټۍ د څاه تر څنګ ناسته وه، لوښي يې پرېمينځل، يوې تورې خيرنې پيشو په تال کې ابښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدين باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې يې ورو شکولې، د لښتي پر ژۍ کېناست.

چو په چوپتيا وه، يو دم ټيم وټنګېد ، زوروره ناره پورته شوه، له تاکونو څخه يو سيل خړې مرغۍ والوتې.

غوث الدين کيڼ لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و ، غوث الدين ورغی، د دېوال سيورې ته په هوار شوي زاړه ليمڅي کېناست، پر منې يې غاښونه ولګول، په ډکه خوله يې وويل:

ـ انګور څنګه دي؟

جانکو په لينده کې ګيټۍ کېښوده، شونډې يې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـرنګ يې وهلی، خو لا خوړو ته برابرنه دي.

له دې سره يې لينده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغيو ته ونيوله، تيږې له لاندنی پخڅې مړه دوړه پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منېو پر ونو ور ټيټې شوې، ښاخو نه وځړېدل.

له کلا څخه د موټر سايکل د وتو غږ واورېدل شو.

غوث الدين ښه شېبه کېناست، بيا يې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند يې ور نه کړ، هماالته پر ليمڅې اوږد وغځېد، وروسته يې له ليرې د موټر سايکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نېږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بيا کلا ته ور ننوت.

غوث الدين سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:

ـد غوا زويه!

جانکو په حيرانی ورته وکتل.

غوث الدين بېرته سر ولګاوه، په خشکه يې وويل:

ـد مور مېړه راته پيدا شو، له بيګا راهيسې درې واره راغی!

شېبه ووته، زړه يې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټيټ غږ خبرې کولې، دواړه د غوث الدين په ليدو غلي شول.

سړی د چوترې پر ژۍ کېناست، حميد ولاړ شو، سړي ته يې برګ برګ وکتل، له موټرسايکل سره يو ځای له کلا ووت.

غوټۍ له کوټې راووته، تره ته يې له چايو ډک ګيلاس کېښود، غوث الدين تورې ګوړې ته لاس ور وغځاوه، ورو يې وويل:

ـحميد ته دومره وخت مه ورکوی!

ښځې تندی تريو کړ، په خشکه يې وويل:

ـحميد زما وراره دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي یوه ټوټه ګوره خولې ته واچوله، د چایو سور یې پسې وکړ، ترخه موسکا یې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو یې وویل:

ـستا به وراره یې، زما هیڅ نه کیږي !

ښځې اور واخیست:

ـدا زما کور دی، ته...

سړی په خبره کې ورولوېد:

ـله دې هیسته به زما وي.

ښځې یو دم وژړل:

ـګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جایداد له پاره وواژه.

غوث الدین وخندل، غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو، نجلۍ ته یې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کېناسته، ټول بدن یې لړزېده... سړي ورو وویل:

ـ غوټۍ لورې ! مور دې د اعصابو تکلیف لري، پوهه یې که !

نجلۍ په رېږدیدلي غږ وویل:

ـخو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوث الدین یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـمنم ! زموږ تر منځ د ځمکي د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، یو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دې خپل ورور ووژنم.

سړی غلی شو، نجلۍ ورته وکتل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې.

سړي وویل:

ـمور دې پوه که ! حمید به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران ! پر اوږو دې یې نه راسپروي.

نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي يوه چونډۍ نصوار خولې ته واچول، ولاړ شو ، ورو يې وويل:

ـحميد به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پښغله يې، تاته پردی دی.

* * *

د څراغ پر شيشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شيشې سره ولګېده، د ښوروا په لنده ډوډۍ کې ولوېده.

غوث الدين لاس ور وغځاوه، شو پرکه يې له وزره ونيوله ، تر چوترې يې لاندې وغورځوله.

پيشو ميو کړل، خپله ملا يې د غوث الدين پر ورانه وسولوله، سړي يو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود ، پيشو ژبه ورته راويسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د څراغ رڼا پر حمید ولګېده، ځوان له څه ویلو پرته ځوړند سر په یوه کوټه ننوت.

غوث الدین لاسونه پرېمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټۍ په چوتره یواځې ناسته وه.

غوث الدین برج ته وخوت، اوږد وغځېد، ښه شېبه ووته، ولاړ شو، په تاخچه کې اېښې تُفدانۍ یې ور واخیسته، نصوار یې تو کړل، ور چوله و، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله.

غوث الدین ګړۍ ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندی یې تریو شو، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته یې مخ ور واړاوه، د مخ پر یوې خوا یې د څراغ ژېړه رڼا لګېدله، سړي ورو وویل:

ـ خوب درځي؟

نجلۍ د ((نه)) په ښه سر وخوځاوه.

سړي وویل:

ـ خوب درځي ! سترګې دې پړسېدلې دي.

نجلۍ غلې وه.

ښه شېبه ووته، غوث الدین کیڼ لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو، د کوټې په وره کې ودرېد، پر غولي کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د څراغ په رڼا کې یوه کاغذ ته کتل، وروسته یې ورو وویل:

ـ د کاریزه د ځمکې قواله نشته !

د ښځې تندی تریو شو، شونډې یې وخوځېدې:

ـ قواله به له زوی مړي غوثو سره وي، په هماغه شپه یې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره یوړل

غوث الدین وټوخل، دواړو په بېړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پیڅکه ور کش کړه.

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمړی (ډوډی) دې وخوړه؟

دواړو په حیرانی ورته کتل

سړي بله پوښتنه وکړه:

ـکاغذونه دي وکتل؟

ځوان وارخطا شو:

ـنه، هو

ـشپه دي دلته ده؟

ـنه

ـنو بیا څه ته ناست یې، نجلۍ ته خوب ورځي.

ښځې چیغه کړه !

ـتا ته حاجت نشته !

سړي هماغسې ځوان ته کتل، وروسته یې وویل:

ـشپه ده، کلی مو هم لري دی، مور به دې پرېشانه وي.

ځوان خپل خادر ته لاس ور وغځاوه.

غوث الدین د باندي ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه. غوث الدین ورغی، جانکو د باندې په تیاره کې ناست و.

غوث الدین غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدین زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شېبه وروسته یې بله لمپه د سړي تر مخ پر زاړه لیمڅي کېښوده.

جانکو وویل:

ـمنې درته راوړم؟ !

ـنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانکو سرې ته وکتل، څېره یې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سیوری یې لړزېده...

دواړه غلي ول، د ونو نږدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا یې تپه تیاره وه، پورته رانه ستوري ولاړ ول، لیرې یوه سپې غپل....

غوث الدین یوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد، حرکت یې وکړ، تر یوه ځایه د لمپې کمزورې رڼا پرې لګېدله، بیا په تیاره کې ورک شو.

* * *

غوث الدین وویل:

_ غوټۍ لورې! بیګا په کوټه کې د چیلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش ایرو نیولی، یو جارو پرې تېره که!

نجلۍ د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، د غوا له پېښو ولاړه شوه، ډک جام شیدې یې دالان ته یو وړې. غوث الدین د سخوندر پړی پرېښود، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو یې پیل وکړ.

غوث الدین پر اخور کېناست، دالان ته یې وکتل، له دریځو څخه یې تور لوګی راووت...

نه شېبه ووته، بیا یې سخوندر په یوه جلا اخور وتاړه، روان شو.

نجلۍ له دالانه را ووته، په لاس کې یې جارو نیولې وه، تر غوث الدین مخکې شوه، په تګ کې یې وویل:

_ کاکا! لږ ماتل شه!

سړی بېرته غواوو ته ورنږدې شو، غولي ته یې لاس کړ، په وچو خوشایو کې یوه زړه جارو پرته وه، هغه یې د یوې غوا ورانه ته ونیوله، وچ خوشایي ترې ولوېدل.

یو سونګی یې واورېد، شا ته یې وکتل، نجلۍ په منډه تېره شوه، ټکری یې مازې په غاړه کې بند و، له هر ګام سره به یې پیچلې اوږده وېښته له ملا جلا شول...نجلۍ په یوه وره ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم تېرې کوکې پورته شوې...د سرې له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، ورېندار یې له کوټې را ووته، چیغه یې کړه !

ـ ته خوني یې، زموږ له کوره ووزه !

کړپ شو، غوث الدین لاندې وکتل، یوه لاسي وړه بتۍ ورغړېده، د سرې له بوټ سره ولګېده، ښځې په ژړا کې وویل:

ـ دا د غوټۍ د پلار لاسي بتۍ ده !

سرې بتۍ ته په حیرانۍ کتل...

له کوټې څخه د غوټۍ ژړغونی غږ واورېدل شو:

ـ ستا تر توشکې لاندې وه.

د سرې زړه ولړزېد.

ښځې بغاره کړه !

ـ زموږ له کوره لاړ شه !

سرې ځړېدلی سر ولاړ و.

غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان یې لړزېده، په ژړا کې یې وویل:

ـ دا بتۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان یې در رسولی و، هه !

سرې غلی و.

نجلۍ وویل:

ـ د خدای روی ومنه ! له دې ځایه لاړ شه !

غوث الدین له چوترې کښته شو، د کلا لویې دروازې ته یې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.

سرې برج ته وخوت، اوږد وغځېد، سره ساه یې واخیسته، فکر په مخه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل..وروسته له برجه کښته شو ، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژۍ ناست و ، غوث الدين ورغی، لاسي بتۍ پر خپل ځای پرته وه.

سرې جانکو ته وکتل، ورو يې وويل:

_بيګا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟

جانکو نيغ ورته وکتل، په غټو سترګو کې يې کرکه پرته وه.په کاوړ يې وويل:

_سهار خو ته لمانځه ته تللی وې، دروازه تا خلاصه کړه !

غوث الدين څه ونه ويل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوګرځېد ، يو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخڅه) څخه لوټې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.

سرې بېرته کلا ته ننوت، چيلم د برج په لاندنۍ زينه کې ړنګ پروت و ، توشکه، بالښت او بړستنه په خاورو کې اچول شوې وې.

سرې چوترې ته ورنږدې شو ، جانکو ته يې وکتل، په سړه سينه يې وويل:

_لارې ته نږدې د دېوال سر داو را لوېدلی دی.

جانکو يوه شېبه غلی و ، وروسته يې وويل:

_خدای خبر ! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د منو په غلا ونيو.

غوث الدين په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې ورې دروازې ته وکتل، ورو يې وويل:

_دې دروازې ته زولفی ور واچوه، يو کولپ هم ورته راوړه.

ښځې په غريو کې وويل:

_جانکو !

ځوان مخ ور واړاوه.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_حميد راوغواړه، ورته ووايه چې ترور دې غوښتې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین برګ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، یوه یوه یې ور پورته کړه، پر اوږه یې واچوله، چیلم ته یې لاس ور وغځاوه، پر زینو وخوت.

ښځې ښېراوې کولې...

غوث الدین کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد، چیلم ته یې وکتل، سرخانه یې ماته وه.

سوړ اسویلی یې ویست، کېناست، شاوخوا یې وکتل، ولاړ شو، له ورسۍ نه یې زوړ پلاستیک راوشکاوه، د چیلم سرخانه یې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته یې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپین لوګي ونیوله، ورسره یې د سوځېدلي پلاستیک بوی پر سږمو ننوت.

غوث الدین ته تږخی ورغی، ښه شېبه یې وټوخل... ګړۍ ته یې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.

له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بېړه ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سږې تر لاس ونیوله، نجلۍ چیغه کړه!

_ما پرېږده!

غوث الدین ورو وویل:

_ته هم همداسې فکر کوې؟!

نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته!

په تناره کې دوه توري غټې چایجوشې ایښې وې، غوث الدین لاس ور وغځاوه، یوه چایجوشه یې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.

غوث الدین شاوخوا وکتل، په یوه ختینه تاخچه کې څو بوتله ښکارېدل، ورغی، یو له بورې ډک و، په بل کې تور چاې پروت و او له دریم څخه هم د ډېګ د مثالي بوی ته.

شېبه وروسته یې په یوه وړه چاینکه کې چای دم کړ، په ګیلاس کې یې بوره واچوله، وچه ډوډۍ یې و نه موندله، بېرته پر زینو وخوت.

اوږد وغځېد، پیاله یې ډکه کړه، سترګې یې سره ور وستې، یو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بیا یې پر پزه کېناست، سږي لاس وښوراوه، مچ والوت، بېرته د سږي پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدین کېناست، مچ یې پر سر راګرځېده، سږې پسې کتل، وروسته یې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو، چختاړي مچ د چایو په ډک ګیلاس کې ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په غوسه وویل:

_د غوا زویه !

ګیلاس یې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاینکه یې ور پورته کړه.

لس بجې شوې، غوث الدین هماغسې پروت و ، سترګې یې پټې وې، وروسته یې د موټر سایکل غږ واورېد ، ولاړ شو ، له وره یې لاندې وکتل، د حمید زرینه خولۍ لمر برېښوله...

د سړي زړه اور واخیست، پر زینو کښته شو ، حمید ته مخامخ ودرېد ، په خشکه یې وویل:

_د څه لپاره راغلې؟

ځوان په ډاډه غږ وویل:

_ګوره غوث الدین کاکا ! ما ستا خبره ومنله، یوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.

د ښځې غږ واورېدل شو:

_ حمید به نور دلته اوسي.

سړي چیغه کړه !

_نه !

ښځې وویل:

_ته له دې ځایه ورک شه !

د سړي له خولې لاړې باد شوې ! !

_زه دا مینده (نر پسه) په کور کې نه شم پربښودلای !

حمید په کاوړ ورته وکتل !

ښځې وویل:

_په تا خو دې یې بلا وګرځي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث االدین چیغه کړه:

ـوژنم دي ! !

ټیټ شو ، یو غټ هډوکی په ګوتو ورغی، ښځې سر ټیټ کړ، کړنګ شو ، شا ته د ورسۍ لویه شیشه دړې وړې راولوېده.

د غوټۍ کوکې پورته شوې...

غوث الدین ځوان له مټه ونیو ، چیغه یې کړه !

ـووځه ! ! !

حمید سرې پورې واهه ! غوث الدین ولوېد ، له ځمکې مره دوره پورته شوه، بېرته پر پښو ودرېد ، د حمید تر ګرېوان یې ګوتې تاوې کړې، ځوان ته یې څپېړه ورکړه، د هغه زرینه خولۍ له سره ولوېده، د حمید مخ ګونځې پیدا کړې، سرې یې تر ګوډې پښې ونیو ، وروسته پرې ور پرېووت، د غوث الدین تشې ته یې ګونده ورکړه، خولې ته یې سوکان ونیول، ښځو کوکې وهلې...

د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو منډه ور واخیسته، ځوان یې تر ولیو ونیو ، غوث الدین ولاړ شو ، بریتونه یې په وینو سره ول، له خولې یې لاړې بهېدلې، وارخطا یې یوې بلې خواته وکتل، لوڅ سر زانګې وانګې کاهداني ته ننوت، بېرته را ووت، غټ لور یې په لاس کې و.

جانکو منډه ور واخیسته، تر غوث الدین یې غېږه وګرځوله، د سړي لاړې باد شوې !

ـلیرې شه د غوا زویه !

لور د جانکو پر مټ ولګېد ، خړ لستونی یې سور شو ، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل، غوث الدین یې ځملاوه، یوه پر لور پښه کېښوده، بل یې موټ ور خلاص کړ.

غوث الدین چیغې وهلې، پوچ، پاش یې تر خولې راوتل، حمید یوې خواته غلی ولاړ و.

شېبه وروسته کلا له کلیوالو ډکه شوه.

یو سپین ږیری ور مخته شو ، حمیدیې تر مټ ونیو ، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سایکل پسې ویست. له کوټې د مور او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین ورو روان شو ، له خاورو يې خپله لونګۍ ور پورته کړه، برج ته وخوت، کېناست، ګوډې پښې يې درد کاوه، لاړې يې تو کړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅښېدې، وينه له ليرې پکې ښکارېدله.

اوږد وغځېد ، د کينې ځنګانه سترګې يې سوی وکړې، پاېڅه يې ورپورته کړه، زخم و.

کېناست، لونګۍ ته يې لاس ور وغځاوه، مړې دوړې ورنه پورته شوې .. له کوټې ووت، په چوتره يې ورېندار ، د کلي ملا او دوه نور سپين ږيري ناست ول.

سړی نيغ د کلا لويې دروازې ته ورغی. د باندې لاړ، نيم ساعت وروسته چې کله ببرته د برج پر زينو خوت، کلاشينکوف ور سره و.

* * *

انګور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انګور او منې تللې، پيسې به يې اخيستې، خرکارانو به تازه مېوه په کليو ګرځوله..

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په ورینداريِ او ورېرې يې کار نه درلود، د برج کوټه به يې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ویښ و، سهار په خړه به له کلا ووت.

د حمید درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله به يې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولایت ته تلی دی.

غوث الدین یو ماخستن تر ناوخته ویښ و، خوب نه ورته، څو ځله يې د چیلم سرخانې ته اورلګیت ونیو ، کوټه به سپین لوګي ونیوله، وروسته به لوګی له ورسی ووت ، د څراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سرې به تر ډېرو توخل...

بیا يې راډیو ور واخیسته، اوږد وغځېد ، ستن يې تاو کړه، یو ځای سندره وه، خوښه يې شوه، سترګې يې پټې کړې، دوه نورې سندرې يې هم واورېدې، بیا خوب ورغی.

یو وخت یوه تېره کوکه پورته شوه، سړی کېناست، راډیو چالانه وه، غوږونه بغاري وهلې...

زړه يې ولړزېد ، له څراغ سره لاندې کېنته شو.

نجلۍ د ځا تر څنګ په ختو کې ناسته وه، چیغې يې وهلې، ویښته يې شکول...

غوث الدین په زوږه وویل:

_څه ټکه را پرېوته؟ !

نجلۍ پر خپل مخ نوکارې لګولې...

سړي تر مټ ونیوله، ټکان يې ورکړ، چیغه يې کړه !

_څه شوي؟ !

نجلۍ کوکه کړه !

_ مور مې !

_مور دې چېرې ده؟

نجلۍ ځا ه ته اشاره وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سرې زړه ولوېد ، ځراغ يې پر ځمکه کېښود ، پر ېبلر ور ټيټ شو ، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ ، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

پر مخامخ دېوال د بتۍ رڼا ولګېده، سرې چيغه کړه !

ــ جانکو !

ځوان منډه ور واخيسته، بتۍ يې ښا ته ور واچوله، د اوبو پر سر يو څه ښورېدل...

جانکو ښپلۍ وېستې، د ېبلر تر څنډې يې پښه واړوله، لاندې کوز شو.

غوث الدين له پورته لاسي بتۍ ورته نيولې وه...

غوټۍ په ژړا کې وويل:

ــ پايڅۀ دې !!

غوث الدين پښو ته وکتل، ځراغ نږدې و ، ښۍ پايڅه يې سره ښکارېده، پر لمن يې هم څاڅکي وينه پرته وه.

سرې لاس ور وووړ، وينه تازه وه.

په څاه کې د جانکو چيغه تاو راتاو شوه:

ــ بتۍ !

غوث الدين پر ېبلر ور ټيټ شو ، د بتۍ سپينه رڼا پر جانکو ولګېده، پر اوږه يې ښځه پرته وه.

د غوث الدين پښې مړې وې، ټول بدن يې لړزېده، شېبه وروسته يې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد ، هغه يې راپورته کړه، د ځراغ په رڼا کې يې د سرو وينو داره تر سترګو تېره شوه، څاڅکي يې پر غاړه را پرېوتل، وينه توده وه.

غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په ختو کې لغتې وهلې...

ښځه يې لرلرې پر وچه ځمکه پرېيسته، جانکو ځراغ ور نږدې کړ، په غاړه کې يې ارت پرار (زخم) جوړ وو ، وينو نرۍ دارې وهلې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ پر خپلې مور ورپرېوته، غوث الدین تر مټ ونیوله، د نجلۍ یوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه...یو دم یې د سرې ټټر ته سوکان ونیول، پر اوږه یې خوله ور ولګوله، بغارو یې زور ونیو، چیغه یې کړه !

_ولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې؟ ! !

د نجلۍ غږ یودم ورو شو، ښی لاس یې د سړي په ګرېوان کې بند کړ، تنۍ یوه په بلې پسې وشکېدې، سر یې کېڼ لور ته رنګ شو، سترګې یې سپینې واوختې، خوله یې څو ځله خلاصه کړه، په ټیټ او بې سېکه غږ یې وویل:

_ستا، ستا جامې په، په وینو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...

ولوېده، سړې دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې یوه لوېشت پورته پاتې شو، پیچلي ویښته یې پر خاورو پراته ول.

د جانکو غږ یې واورېد:

_ته خونکار یې؟

غوث الدین نبغ ورته وکتل، د جانکو سترګې رډې راختلې وې، غوث الدین په لړزانده غږ وویل:

_نه ! !

جانکو منډه کړه، د لویې دروازې د ځنځیر کړنګ شو، له کلا ووت، چیغو یې ټول کلی په سر واخیست !

_ خونکار...خونکار....خون.....

غوث الدین د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو یې پورته کړه، په کوټه کې یې پرېښسته، شاوخوا یې سترګې واړولې، یوې خواته بوغبند پروت و، را وایې خیست، د باندې ووت، پر ښځې یې واچاوه.

شور ماشور شو، یوه ډله کلیوال کلا ته ورننوتل، له چا سره بټۍ وې له چا سره هم بل لاټینونه.

خلک تر بوغبند راتاو شول، یو سپین ږیری کېناست، د بوغبند یوه څنډه یې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوړونو ته لاسونه ونیول:

_توبه خدایه، توبه !

یوه کلیوال د ناست سپین ږیری پر اوږه لاس کېښود، بوډا ور وکتل، کلیوال غولي ته اشاره وکړه، د سپین ږیري تر پلاستیکې چوټو ډنډ وینه را ګرځېدلې وه، سړی په بیړه ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین یوې خواته غلی ولاړ و ، ځو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...

غوث الدین ځراغ ته لاس کړ ، ورو روان شو ، پر زینو وخوت ، یوه بوډۍ چیغه کړه !

ـ مه یې پرېږدئ !

ځوانانو منډه ور واخیسته ، غوث الدین کوټې ته ننوت ، دروازه یې ځنځیر کړه ، درب شو ، له چوکاټ ځخه مرې دوړه پورته شوه ، دوهمې لغتې د وره زولفی والوزوله

ګررر شو ، د وره له سرداو ځخه لوټې راولوېدې ، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونیوله.

غوث الدین د کلاشینکوف نلۍ ټیټه کړه ، زوروه چیغه یې تر خولې راووته !

ـ ووځئ ! د غوا زامنو.

کلیوالو منډه واخیسته ، یو په زینو کې ولوېد ، بل پرې وخوت ، ټول لاندې کوز شول.

غوث الدین په پورتنۍ زینه کې ودرېد ، د ځو لاسي بتیو رڼا پرې ولوېده.

یوه بوډۍ په غریو کې وویل:

ـ خدای دې ښه ورځ نه دروینې !

بل کلیوال چیغه کړه !

ـ ته خونکار یې !

غوث الدین وویل:

ـ ما دا کار نه دی کړی ! تاسو...

جانکو په خبره کې ور ولوېد:

ـ درواغ مه وایه ! ما د غوټۍ خبرې واورېدې ، ستا جامې په وینو سرې وې ، ښځه دې وژلې ، بیا دې ځاه ته اچولې ده.

یوه په عمر پوخ کلیوال چیغه کړه !

ـ ته ځناور یې !!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین همالته په زینه کې کېناست، کلاشینکوف یې پر زنګانه کېښود ، غلی شو.

کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور ننږدې شوې، يوه پر زينو وخته، تو يې کړل. لاړې د غوث الدين پر کړه پزه وڅښېدې.

بوډۍ بېرته پر زینو کښته شوه.

سړي پر خپل مخ لستونی تېر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور يې پورې کړ، کندو ته يې اوږه ورکړه، وره ته يې ودراوه، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې يې کولې... نارينه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږېدل...

ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دریڅې ته ورغی، په کلي کې بل ځراغونه ګرځېدل.

زړه يې سستي وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر يې پر زنګنو ولګاوه.

يو وخت يې يخني وشوه، سترګې يې رڼې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو نارې وهلې... غوږ يې ونيو، د لرګو د ماتېدو غږ راته.

ورو ولاړ شو، کندو يې وښوياوه، دروازه يې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپيني ريتارې (نرۍ توټې) ښکارېدلې، له کاهدانې پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...

سړی په احتیاط لاندې کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتي پر ژۍ کېناست، پایڅې ته یې وکتل، تکه سره وه.

پښه يې لښتي ته ور وغځوله، رڼې اوبه پر پايڅه ور واوښتې. پايڅه يې وسولوله، ګوتې يې غوړې شوې، شاوخوا يې وکتل، يوځای مېږتنو له ځمکې مړه خاوره را ايستلې وه، موټ يې ډک کړ، لښتي ته يې ور وغځاوه، پر پايڅه يې خته و موښله، يوه ژړغوني غږ يې پر بدن لړزه راوسته !

ـد خدای ظالمه ! ولې؟!!

پورته يې وکتل، مشره مېرمن يې وه.

سړی په بېړه ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد ، په خشکه يې وويل:

ـما نه ده وژلې !!

ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن يې خاخکې خاخکې وينه پرته وه، شونډې يې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپوهېږم

سړي تر مټ ونيوله، جټکه يې ورکړه، په کاوړ يې وويل:

ـمورې شل کاله ژوند سره کوو، يو بل ته مالوم يو، زه ...

ښځې چيغه کړه !

ـته درواغ وايې ! د غوټۍ پلار هم تا مړ کو !

کړس شو، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چيغه يې کړه !

ـڅه چټيات وايې ! !

ښځې ژړل ...

سړی د لښتي پر ژۍ کېناست، سر يې وځړېد ، پايڅه يې اوبو ته ور ټيټه کړه.

ښځې په ژړا کې وويل:

ـبې ګناه وينه ده، خدايکه دې پاکه کړه !

سړي په کاوړ ورته وکتل.

ښځه په کلا کې د پرې شوې وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخيسته، مخې ته يې ودرېد ، ورو يې وويل:

ـولې مې خبره نه منې ! لو (قسم) درته خورم، ما به څنګه خپله وربنداره وژله؟ !

د ښځې په سرو سترګو کې کرکه پرته وه.

سړي سوړ اسويلی ويست.

ښځې په سونګېدا کې وويل:

ـد غوټۍ په ماماګانو پسې سړی لاړ، خدايکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.

غوث الدين په خبره کې ورولوېد:

ـمه يې راباندې وژنه ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې په ملنډو وویل:

ـهو ! تاته خو سخته نه ده.

سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته یې لار ورکړه، بېرته د لښتي پر ژۍ کېناست.

ښځې ځو ګامه واخیستل، ودرېده، بېرته راوګرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـد خدای روی ومنه ! له دې ځایه لاړ شه !

سړي نیغ ورته وکتل:

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ـوینې به تویې شي !

سړي وویل:

ـزه له چا څخه نه ډارېږم ! ما خوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتیا شي !

ښځې وژړل:

ـد کلیوالو خولې خو اوس هم نه شي بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور یې هم همدا وایي، که نور نه وي، مورېته وګوره، دوه تور سړي درته ناستې یو.

سړي یوه شېبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل:

ـسمه ده، خو په غوټۍ پام کوه، زه به یو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.

له دې سره ولاړ شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـچېرته ځې؟

ـنه پوهیږم !

غوث الدین حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کینه پېنبه درنه پسې اخیسته، وروسته د باغ تر پخخې واوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سهار اته بجې د غوټۍ ماما ګان راغلل، جنازه یې خپل کلي ته یووړه، دوی قسم یاد کړ چې غوث الدین به ژوندی نه پرېږدي.

خلک خواشیني ول...ټولو غوث الدین ته ښېراوې کولې، دی یې تر لوند سپي هم بد ایساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، ځارویو به پر وچو پاڼو شخوند واهه...
د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لاړې.

هر څه سپېره ښکارېدل....

د غوث الدین درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کلیوال په یوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوټۍ سره د غوث الدین مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخیستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تېې کېدې، له ډېر ډنګروالي یې سترګې غټې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه یې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، یو دوه ځله د حمید سپین رېږي پلار په ټینګه ور یاده کړه، چې ماماخېلو ته ورسره لاړه شي، خو دې یې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تیاری نیوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ویدېده.

د حمید درک نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته وابنه ور اچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو کې ځان پيچلی و، نبغ د غوتۍ کوټې ته ور روان شو، نجلۍ ته شوله ايښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.

بوډا وتوخل، نجلۍ ورته وکتل، ټکرى يې پر سر سم کړ.

يوه شيبه دواړه غلي ول، وروسته سړی په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلۍ څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.

ده تر ډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو، نجلۍ ته يې وکتل، هغې غولې ته وچې سترګې نيولې وې...

بوډا وويل:

ـغواړم چې يوڅه درته ووايم!

نجلۍ هماغسې غولې ته کتل...

بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

ـګوره لورې! بده يې مه ګڼه! ته پيغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کې!

نجلۍ په بيره ورته وکتل.

سړي وويل:

ـزه ستا ماما يم، بل به دې نو څوک غم وخوري! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم!

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

بوډا په ډاډه غږ وويل:

ـغواړم چې تا خپل زوی، حميد ته په نامه کم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ خپل تندي ته لاس ونیو ، له شونډو یې راووتل:

_ما په کراره پرېږده

بوډا ولاړ شو، ورو یې وویل:

_ګوره بچو ! ما ستا پلار ته هم ور یاده کړې وه، خدای خبر ! ولې یې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض ګڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم، فکر وکه ! تر حمید ګلالی ځوان نه شې موندلی، تر دولسمه یې سبق ویلی، په اخلاقو کې نوم لري ! تر اخره خو به یواځې په کلاکې نه یې ناسته

له دې سره له وره ووت.

نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته کېن لورته ړنګه شوه، له خولې یې ځګونه راووتل...

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپین کړل، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټي لانده ښکارېدل، هلته یواځې باران شوی و ، له ځمکې د خاورو بوی لتېده، په هوا کې به د کارغانو تورې ګلې یوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هیلیو یو یو سیل هم تېر شو ، هر ښکاري خپل پټی درلود ، پټي ته به یې د کاریز اوبه ورسمې کړې وې، دوی به د ماښام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له ختو جوړې وې، کله کله به د هیلیو یوه نیم سېل لنډه دوره وخوره، له وزرو به یې شنهاری پورته شو ، ښکاریانو به وازې خولې ورته نیولې وې، هر یوه به په ټیټ غږ ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوزر مات، وزر مات، وزر...

مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورتېښتي شي ، هر ماښام به د ښکاري ټوپکو لسـ دولس ډزې اورېدل کېدې.

دورځې له خوا به ټول کلیوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و، ماشومانو به سرونه ټیټ نیولي وو ،زنګېدل به، سېپارو ته به یې کتل، هر یوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخی او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه ګزی لښتې نری ځوکه به یې پر ولیو ولګېده.

په بل سر کې به کلیوال ناست ول، زړو به خیرنو بالښتونو ته ډډې لګولې وې، ترمخې به یې درې څلور ټُفدانۍ ایښې وې، دوی پخواني وختونه ښه یادول، اوسنۍ زمانه یې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم یوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به یې ورو وې، کله چې به کوم یوه وخندل، سپین ږیرو به بد بد ورته وکتل....

په همداسې یوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حمید و، ځوان پرته له سلامه نېغ د ولاړو کتار کوټې خواته ور روان شو، جانکو د ګلاب تېزه خوشبویي احساس کړه، په ځوان پسې یې وکتل، دا ځل یې سپینه خولۍ پر سر وه، تر ځان یې پټو تاو کړی و، ګړندي ګامونه یې اخیستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بیړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته یې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووایي په چوتره کې یې یو زوړ لیمځی هوار کړ، بالښت یې کېښود، ځوان ته یې د کېناستو بلنه ورکړه.

حمید بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته یې د ځوان تر مخ له شیرچایه ډکه پیاله کېښوده، ټکرۍ یې د ککرۍ پر جړو وېښتو ورکش کړ، د لیمځي پر یوه کونج غلې کېناسته.

دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه یخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

ځوان پیالې ته وکتل، له خړ چایه مړه تاوونه پورته کېدل، د چایو سور یې وکړ، ورو یې وویل:

ـ ښنګه یې؟

د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.

کړنګ شو، یوه پیشو د ناولو لوښو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پیشو پسې یې لوټه وویشته، بېرته دالان ته ننوته

حمید وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزما د پلار په خبره کې څه وايې؟!

د نجلۍ زړه ولړزېد.

حمید سوړ اسویلی وېست ، خبره يې پسې وغځوله:

ـګوره ! مورې ستا پرده کوو.

نجلۍ غلې وه.

ځوان له ځایه غوړپ وکړ، ورو يې وویل:

ـبده يې مه ګڼه ! پلار ته مې د بلې نږور پیدا کول دومره سخت کار نه دی، خو ته يې خورزه يې، په بد حال دې نه شي لیدلی.

د نجلۍ سر ځوړند و.

حمید ورو ولاړ شو ، څادر يې ټکواهه، هسکو دېوالونو ته يې وکتل، و يې ویل:

ـفکر وکه ! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې ځلورو دېوالو کې ګوښې نه يې ناسته !

حرکت يې وکړ، څاه ته ور وګرځېد ، لاندې يې وکتل، د سپینو اوبو پر سر هیڅ هم نه ښکارېدل.

سړه ساه يې واخیسته، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه لیده، کوژدې ته يې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تیار شو ، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر ګني کورته لاړه، يوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جایداد يوائې نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.

کلیوال هم خوشاله ول، د يوې ځوانې نجلۍ عزت يې خپله پرده ګڼله، دوی ټولو حمید ته دعاوې کولې، هغه يې د يوې يتیمې نجلۍ د سر سیوری ګاڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو بېرته راوګرځېد ، خو لا به هم کله کله د خواشینۍ څپه پرې راتله. له څاه څخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کارېزه راوړلې، د څاه په اوبو به یې یواځې مالونه اوبه کول.

حمید هم خوشاله و، موټروانې یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښوني کولې، باغ او کرونده یې تر پام لاندې وه.، د کور په کوټو یې ګوتې ووهلې، چوتره یې سمټ کړه، دېوالونو ته یې سپین ګچ ورکړ.

د غوث الدین درک نه و.

* * *

د ژوړموني (پسرلي) لومړۍ ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې یې پرې ښکارېده، کوچني برګ سخوندر زورونه وهل، په وړو سترګو یې د غوا له غولانځې د شیدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پړی خوشې شو، سخوندر منډه کړه، د غوټۍ له ځنګنو سره ولګېد، هغه کېنې لورته کړه شوه، دېګ یې له لاسه وښوېد، پر پلاستیکي چوټو یې سپینې شیدې ور واوښتې....

جانکو په بیړه دېګ ور پورته کړ، مټ یې د ښځې له ټټر سره ولګېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله.

جانکو د سخوندر پړی ونیو، بېرته پر اخور کیناست، چوترې ته یې وکتل، حمید ولاړ و، دوی ته یې وچې سترګې نیولې وې. غوټۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.

شپېه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ یې یوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه یې لیرې کړه، د ګرمې مسالې بوی یې پر سپږمو ننوت، یو تور دېګ یې له تناره راوېست، د حمید غږ یې واورېد:

ــ بوی خو یې خوږ دی !

غوټۍ وویل:

ــ یو دوه بخرې زړې یې (د لاندي غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید کونج ته پر زاړه لیمڅي کېناست، تاخچې ته یې وکتل، د ګیلمي دسترخوان له یوه کونجه د پاستي ژی راوتلې وه، لاس یې ور وغځاوه، شېبه وروسته یې په ډکه خوله وویل:

ـ کاغذونه چېرته دي؟

غوټۍ په پوښتونکې نظر ورو وکتل.

حمید بله ګوله وکړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـ د ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوړ پټیو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګې یې ایښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم

غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپنسي (تار) پوړې د تړلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپنسی تر سر واړاوه، ورو یې وویل:

ـ مور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې ایښې دي.

حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وېست، په نیولي غږ یې وویل:

ـ خپه نه شې، جانکو مې نه خوښیږي!

غوټۍ په بیړه مخ ورواړاوه!

حمید وویل:

ـ خوا مه بدوه! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي، زما غیرت یې نه مني!

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

د حمید شونډې وخوځېدې:

ـ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره ورم

غوټۍ په خواره خوله وویل:

ـ جانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زموږ خدمتګاران ول!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو هر رنګه چې وي، زما نه خوښيږي ! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کيداى شي چې يو ګلالى کوچنى مزدور ور مالوم وي.

غوټۍ خوله جينګه کړه:

ـجانکو هيڅوک نه لري، دلته يتيم را لوى شو، چېرته لاړ شي، دى...

حميد په خبره کې ورولوېد، په خشکه يې وويل:

ـموږ د يتيمانو ذمه نه ده اخيستې، بلا وهلى، تر اورمېږ يې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځاى دې مزدوري وکي !

له دې سره ولاړ شو، له دالانه ووت.

د غوټۍ بدن لړزېده، ځاى پر ځاى ناسته وه، دې په لومړي ځل د حميد خشکه لېده، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، دېګ يې ببرته تناره ته ور ټيټ کړ، چوپه چوپتيا وه، کله کله به د دالان پر لرګينه ناوه د ناستو توتکيو غچا پورته شوه....

* * *

په دوهم سهار يوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، يوه يې په سترې ساه چيغه کړه !

ـحميد کاکا !

غوټۍ په بيړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووايي، يوه ماشوم وار ړومبى کړ:

ـغوث الدين کاکا مو وليد.

د غوټۍ رنګ والوت، حميد د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد، چيغه يې کړه !

ـچېرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواوي مې پېولې، يوه غونجې (سخوندره) ګڼو بيخچيو (نيالګيو) ته ورغله، ما ډېره پسې وويشته، پاڼې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.

غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:

ـتا يې مخ وليد؟

هلک په خپله بهېدلې پزه لستوڼی تېر کړ، په زوته يې وويل:

ـنه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخيستی، ګوډ، ګوډ ته

حميد په بيړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.

غوټۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.

حميد د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيرانۍ حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه يې مرې دوړې پورته کېدلې.. ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوي وترهېدې، يوه ،بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې بېرته د ونو په مينځ کې رابوټيدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټيټ کړل

ډله ودرېده، يوه ماشوم ګڼو نيالګيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه څانګو ته يې لاس ور وغځاوه ، په احتياط يې څنګ ته کړې، يو اځې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.

حميد ور مخته شو، څو نيم سوخته سګرټ پراته ول.

يوه ماشوم څو ګامه ليرې ګڼو ونو ته ګوته ونيوله، په وېره يې وويل:

ـهغو ونو ته يې منډه کړه.

حميد ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، بېرته راوګرځېد.

څو کليوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري. د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکې ښکارېدې

حميد وويل:

ـتښتېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بوډا په خبره کې ور ولوېد:

ـخون یې زما په غاړه، مردار یې کړئ، مرګ یې د لیوني سپي غوندې روا دی.

یو ځوان کېناست، یو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.

بوډا په کاوړ وویل:

ـپخپله دی، ورته وګورئ! یو پل کوږ اېښود ل شوی.

یوه شېبه چو په چوپتیا وه، وروسته د بوډا شونډې وخوځېدې:

ـخه ته ګورئ! ګوډ دی، لیرې نه شي تلی.

ځوانانو یو بل ته وکتل، بیا په ګڼو ونو کې ننوتل.

دوی په احتیاط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوړه نیالګیو ته ور وګرځېدل، د ټوپکو په نلیو به یې لاره پکې ویسته، بیا به یې ګام کېښود.

یو ځای ګڼ نیالګي وښورېدل، د ټولو رنګونه والوتل، پر ځمکه پرېوتل، وسلې یې هماغه لورته ونیولې، ټک شو، له ګڼو نیالګیو څخه یوې ګیدړې منډه واخیسته، ټولو حمید ته وکتل، د هغه په لاس کې د نیولې توپانچې له خولې څخه مړ لوګی راووت.

ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل دوه ـ درې ځایه یې په شګو کې د بنیادم پلونه ولیدل، پلونه له یو بل څخه ازاد اېښودل شوي ول، سرې منډه اخیستې وه.

پاو وروسته له ځنګله ووتل. د غونډیو تر لمنو پورې مړه شګه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته ورې تیرې پیدا شوې او چې کله یو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډۍ تر سره لوېې ورې تیرې، شنې سپاندې او غرنې سپیره بوټې ولاړې ول.

دوی یوه شېبه ودرېدل، شاوخوا یې وکتل، پل نه ښکارېده.

حمید وویل:

ـباید پورته وخیژو، له هغه ځایه د دویمې غونډۍ پېڅکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.

یو کلیوال، چې لونګۍ یې تړلې وه، په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم وایې ! غوئو به دومره لیرې نه وي چې د ټوپک ګولۍ یې ونه خوري.

ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځیر شول، سترګو ته یې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکارېده.

حمید وویل:

ـګوره چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.

چا ځواب ورنه کړ، دوی یوه شېبه د غونډۍ پر سر ودرېدل، باد تېز و، د حمید تور پیکی پر سپینه خولۍ وراوښت، غټې سترګې یې له کاوره ډکې وې، ده په ځیر مخامخ غونډۍ ځارله..
چوپه چوپتیا وه، کله کله به له لیرې د یوې زرکې ناره پورته شوه.

حمید ناڅاپه چیغه کړه !

ـهلته یو څه ښکاري !

کلیوالو د حمید غزیدلي لاس ته وکتل، یوه وویل:

ـچېرته؟

ـهلته ! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وګورئ !

ټولو په ځیر ځیر هغې خواته کتل، یوه وویل:

ـزه خو څه نه وینم !
حمید په خبره کې ورولوېد:

ـیو ښادر مې ولید، تور رنګ یې و، باد رپاوه.

یوه ځوان وخندل:

ـنو څه شو؟ پیریانو یوور !

حمید وویل:

ـراځئ چې نږدې ورشو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل په خبره کې ور ولوېد:

_ځان مه ستړی کوه، هېڅ هم نشته.

_خو غوڅو ګوډ دی، لیری نه شي تلی.

هماغه ځوان ځواب ورکړ:

_کومه دی؟ ته یې وینې؟ اوس خو نشته.

نورو کلیوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، درېواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.

حمید یوه شېبه ولاړ و،وروسته یې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونیوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کلیوالو ته یې وکتل، دوی په بیړه د کلي خواته مخ کښته روان وو، ده هم منډه پسې واخیسته.

* * *

غوټۍ له اوبو ډک ګړی پر چوتره کېښود، سړه ساه یې واخیسته، بېرته یې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حیرانۍ یې وویل:
_ګل میره! ته دلته څه کوې؟

کوچني هلک په بیړه مخ ور وراړاوه، وچې شونډې یې وبړې کړې، ویې خندل:

_حمید کاکا را یاده کړه چې دالان پاک که! اوس له ترانه (تناره) ابرې راباسم.

غوټۍ په بیړه ګړی دېوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته یې وکتل، د دېګي پر سر خړې ابرې پرتې وې. په خشکه یې وویل:

_دا دې څه کړي!

هلک وارخطا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې يې لويه ځمځه نيولې وه.

هغې په بيړه ځمځه ورڅخه واخيسته، له اېرو ډکه وه، څنګ ته په ايښې زنګن ټيم کې يې تشه کړه، ور پوه يې کړل، څړې اېرې هوا ته پورته شوې. هماغسې يې په کاوړ وويل:

ـدا د اېرو ځمځۍ نه ده، په دې کتغ اچوم.

هلک دېوال ته ور وښوېد. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ يې راويست، پر برغولي يې مړې اېرې پرتې وې، برغولی يې ورو له دېګه ليرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور وارې سکاره ښکارېدل.

غوټۍ له نږدې تاخچې څخه يوه وړه کاچوغه ور واخيسته، د کچالو له قورمې څخه يې په احتياط سر تول کړ. د هلک لړزانده غږ يې واورېد:

ـپام مې نه و.

غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک چخړنې سترګې له اوښکو ډکې وې.

غوټۍ ورو وويل:

ـڅه وخت راغلې؟

هلک پزه پورته کش کړه، شونډې يې وخوځېدې:

ـيوه ګړۍ مخکې.

يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:

ـحميد کاکا راوستم، رايادە يې کړه چې دالان پاک کم

غوټۍ وخندل:

ـپروا نه کوي، خو بيا له تناره څخه اېرې راونه باسې، ته کوچنی يې، لاس دې سم نه ور رسيږي، ور ونه لوېږي.

له دې سره يې، دېګ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو يې وويل:

ـسړي مې نه و راته ويلي چې تاته يې مزدوري درکړې، هغه...

هلک په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـحمید کاکا نن سهار زموږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپیتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم ، ماښام قضا به خپل کور ته ځم.

غوټۍ خندل:

ـښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ماښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.

هلک وویل:

ـاوس څه وکم؟

ـهېڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې !

ـنو کور ته لاړ شم؟

د غوټۍ خندا زوروڼیو:

ـهو ، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.

کوچنی په بیړه له دالانه ووت.

غوټۍ یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د ځا د خرخ د تاوېدو غږ واورېد ، له وره یې ور وکتل، جانکو و ، د غوټۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته یې لاس کړ ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونیو.

پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندې راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوز ننه ایستی و.

پورته د برج د وره کړپ شو ، غوټۍ مخ ور واړاوه، جانکو و ، په لاس کې یې په سره دسمال کې تړلې غوټه نیولې وه، شېبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد ، په نیولي غږ یې وویل:

ـزه ځم.

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان د کلا د لویې دروازې خواته روان شو.

د غوټۍ وړې سترګې اوښکو ونیولې، پسې غږ یې کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_چېرته ځې؟

جانکو ودرېد ، پرته له دې چې مخ ور واړوي ، په غريو کې يې وويل:

_نه پوهېږم.

د غوټۍ شونډې وخوځېدې:

_لږ ماتله شه!

له دې سره کوټې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوا يې سترګې وغړولې، په کلا کې يې يواځينى ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان وليد ، دى ماشوم و ، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو ، ماشوم لاندې راولوېد ، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو ، د هغه په ټول ځان يې ګوتې وتپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينګ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل يې کړ، د پلار له زېږو لاسونو څخه د شوتلې بوى ته. پلار په غريو کې وويل:

((زويه ! پام کوه !))

ماشوم ځواب ورکړ:

_ښه ده ابا ! بيا ونې ته نه خېژم.

ماشوم دخپل پلار څېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپږمې يې درلودې، له سپږمو نه يې تور وېښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې څېره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

_جانکو ! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټۍ ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وېرې کړې، سر يې وخوځېد ، ورو يې وويل:

_خپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل،څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه يې وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په یاد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ویده وم، پلار به مې ډېر ټوخل، یوه شپه یې ټوخی ډېر شو، تورې وینې یې را وګرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټۍ په خپلو سترګو لستونی تېر کړ.

جانکو سړه ساه واخیسته، په غریو کې یې وویل:

ـله دې ځایه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی یم، مور مې نه په زړه کیږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتې په لاس کې وي، د تاکونو لښتې پرې کوي، کله منې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله....

د جانکو سر وځړېد، غلی شو.

د غوټۍ ژړغونی غږ یې واورېد:

ـهه! دا واخله، په کار به دې شي

جانکو په بېړه ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس یې ور وغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکټ) په جېب کې کېښودې، ورو یې وویل:

ـخدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو ګامه یې واخیستل، غواوو ته ور وګرځېد، د یوې ژېړې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټۍ ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:

ـغواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

ـنه! غوارېم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.

غوټۍ څه ونه ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د ښاه د څرخ غږ پورته شو، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، او به خړې وې.

جانکو وویل:

ـ ښاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ تودېږي، که دا حال و، وچه یې بوله.

بوکه یې په سطل کې تشه کړه.

غوټۍ لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل یې یوې غوا ته کېښود.

د جانکو غږ یې واورېد:

ـ لکه چې ماتل شوم.

غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې ښاه ته کتل.

ښځه ورمخته شوه.

سړي وویل:

ـ بوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په ښاه کې یو زنګون او به هم نشته.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـ څه خیر، سړي ته به ووایم چې څوک ورته راولي.

جانکو وخندل:

ـ زه د څه لپاره یم. وخت لا ډېر دی، یو ساعت کار غواړي.

غوټۍ وویل:

ـ نه! ته ځان مه پاذ ابوه!

جانکو د باغ د وره خواته روان شو، کله چې بېرته راغی، په لاس کې یې لنډه بېلچه نیولې وه. په خندا یې وویل:

ـ اوس به یې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره تږې پاتې نه شي، وروسته یې بیا سمه پاکه کړ! هو رښتیا، یو څو بوکې ختهرا ا یستلی شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ وخندل:

ـ دومره خو هم کمزورې نه يم.

ځوان خپلې پايڅې ور پورته کړې، له ببلچې سره لاندې کوز شو ،تياره وه، اوبه سړې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.

جانکو په پسته ختهکې ببلچه ننه ايسته، يوه ببلچه، دوې ببلچې، درې ببلچې... بوکه تر نيمايي ډکه شوه، پړی يې وښوراوه، زوروره چيغه په څاه کې تاو راتاو شوه:

ـپورته يې کړه:

د ځرخ د تاويدو غږ پورته شو.

جانکو ځان ځنګ ته کړ، خو بيا يې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې يوه نرۍ داره غاړې ته سيخه شوه.

له ختې ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې ځرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پړی وښوځاوه، چيغه يې کړه:

ـبوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، يواځې د موټر سايکل د درېدو غږ يې واورېد، وروسته يې د حميد وارخطا غږونه په غوږو ننوتل... جانکو په بيړه د څاه د ديوال په زور شوي ځای کې پښه کېښوده، کله چې يې له څا څخه سر پورته کړ، پښې يې ببسېکه شوې، حميد خپله ميرمنه په غېږ کې اخيستې وه، د کوټې خواته ران و، د غوټۍ سر ځوړند ښکارېده، سترګې يې پټې وې، له خولې څخه يې سپين ځګونه روان ول...

* * *

غوټۍ سترګې رنې کړې، په کوټه کې يواځې وه، کېناسته، په سر کې يې ځړيکه شوه، تندي ته يې لاس ور ووړ، تر سر يې ټوټه تاو وه.

پردې ته يې کونج ورکړ، د ماسپښين سيوری ړنګ و، د څاه تر څنګ دوې، درې بوکې لنده خته ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې کړپ شو، رنګ يې والوت، په رېږدېدلې غږ يې وويل:

ـتا، تا زما مور وژلې، تا هغه په ځاه کې اچولې وه، تا...
حميد د کوټې پرده يوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې ورې سترګې رډې راختلې وې، غاړه يې خولې وه، تار تار لانده ويښتان يې پر ترلي تندي پراته ول.

غوټې ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د يو ال ته ور وښوېده، ځنګنونه يې پر خپل ټتر پورې ونيول، غلې کېناسته غاښونه يې يو پر بل لګېدل، ټکا ترې خته..

حميد په غوسه وويل:

ـليونتوب مه کوه!

کوم غږ يې وانه ورېد:

حميد ثنګ ته اېښې له چايو ډکه پياله غوټې ته ور نږدې کړه، له جېبه يې د ګوليو پاکټ راويست، ښځې ته يې ونيو، ورو يې وويل:

ـتندی دې زخم دی، د ځاه د بيلر پر ژۍ لګېدلی و، هه! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.

ښځې کوم حرکت ونه کړ:

حميد په سړه سينه وويل:

ـته خو هوښياره يې، ته ځنګه...

غوټې چيغه کړه!

ـله ځاه نه په ختو لړلي خولۍ را ووته، زرينه خولۍ يوازې تا په سروله، نه دلته پيدا کيږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، وو ايه! له ځاه نه راوتلي خولۍ ستا نه وه؟

د حميد تندی تريو شو:

ـزما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.

ـخو خولۍ د ځاه په ختو کې راوخته

حميد په خپلو تورو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې، سپينه خولۍ يې له سره ولوېده، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته له ما سره خوشاله يې؟

ښځه ربړ ېدله...

حميد چيغه کړه !

ـ ته په ما ګرانه يې، بد مې نه در باندې لوريږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه ګڼلم، ما به ولې وژله؟

حميد يوه شېبه غلی و، بيا يې يودم وژړل...ده د ماشوم غوندې اوښکې تويولې...

غوټۍ په حيرانی ورته کتل... وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سرې سر يې په خپل ټټر پورې ونيو.

شېبه ووته، د حميد د ژړا غږ په سليګو بدل شو، په غريو کې يې وويل:

ـ دا د جانکو دام دی، زما خولۍ ښو مياشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وايم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د ښاه پاکېدل و او نه هم زرينه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ ځواب کړ، هم د ښاه اوبه کمې شوې او هم خولۍ پيدا شوه.

ښځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو يې وويل:

ـ جانکو څه شو؟

ـ ومې شاړه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، ورياده مې کړه چې بيا دې دېخوا ونه ګورم

ښځې د سرې سر په ټټر پورې ټينګ کړ، د حميد سونګېدا زياته شوه، د کلي له جومات څخه د ماسپښين د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ ووته، ماښام و، غوټۍ له شیدو ډک دېګ په دالان کې کېښود، ببرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې یوې بلې خوا ته وکتل، په زوټه یې وویل:

ـګل میره!

پیشو میو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پیشو د شیدو په ډک دېګ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پیاز په ګوتو ورغی، پیاز پر تیغنه ولګېد، کړپ شو، پیشو منډه واخیسته.

غوټۍ د یګ پورته په تاخچه کې کېښود، ببرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنیو څانګو ته غړې ور اوږده کړې وه.

شاوخوا یې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته ور وګرځېده.

غوټۍ ګړندي ګامونه واخیستل، د منو ونې تکې سپینې وې، ټول باغ د منو د ګل بوی نیولی و، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په یوه جووه کې ولاړه وه، شنې پاڼې یې تر خولې راوتلې وې. غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پړې ته یې لاس ور وغځاوه، پړې نیم ګز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غواته یې وکتل، هغې وچې سترګې ورته نیولې وې، ژامه یې یوې ، بلې خواته خوځېدله… غوټۍ یوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا ببرته د تاکونو شنو پاڼو ته خوله ور ټيټه کړه، ښځې ټوپ کړل، پړی یې ټینګ ونیو، غوا منډه واخیسته، ښځه پړمخې پرېوته، پړی یې پرېښود، غوا د انګورو پر پشته وخته، له پښو څخه یې ورې لوټې را ورغړېدې.

ښځې سترګې پټې کړې، په خوله کې یې خاورې ننوتې، ویې ټوخل، د خپل ټکري پیڅکه یې پر خوله تېره کړه، سترګې یې رنې کړې، د ولاړېدو لپاره یې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښي لاس ګوتې یې په مړه خاوره کې ننوتې، ګوتې یې لندې شوې، لاس یې له خاورو راویست، ګوتې یې وسولولې، سربښناکه وې، لاس یې پزې ته ور ووړ، بوی یې نه ته، د غروب سرخۍ ته یې ونیو، ګوتې یې تورې وې.

ځمکې ته یې وکتل، کیڼ لاس یې د یوه بنیادم پر سپېره لاس ابښی و، زړه یې ولړزېد، چیغه یې کړه، شاته یې ټوپ کړ، پښه یې وښویده، ببرته پړمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا یې وهله، ورو یې سترګې وغړولې، ګاړګوتې ویښته یې د یو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترګې یې رډې راوختې، لاسونه یې پر ځمکه ولګول، د پښود ټولېدو سیکه یې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې یې یو پر بل لګېدلې، لاندې یې وکتل، د یو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښې خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، بېرته يې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، يوه شېبه يې په رډو سترګو له خاورو راوتلي لاس ته وکتل، د زړه دربا يې تېزه شوه، ناڅاپه يې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د ليونو په څېر يې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو، په لانده لستوڼي پورې خاورې ښتي وې، بيا يې د خاور په توشپلو پيل وکړ، ګوتې يې د کميس په غاړه ولګېدې، ټينګ يې ونيو، کش يې کړ، له خاورو سپېره وېښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو، بيا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوږي په ځير ورته وکتل، بې اختياره يې شونډې ورېږدېدې:

ـ جا، جا، جانکو !

د زړه ضربان يې ډېر شول، له خولې يې لاړې راووتې، لاندې يې وکتل، د سړي غاړه تر نيمايي غوڅه وه،له ورمېږه راوتلي تازه وينه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، ټوخي واخيسته،کانګو ونيوله، مخ يې کوږ کړ، وېې ګرځول، سړي ته يې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې يې پر تندې د کالدانې لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې څګونه را ووتل، پر سترګو يې تياره راغله، مخامخ رڼګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پاڼې وې، تر پاڼو پورته سپينه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.

په سر کې يې نرۍ څړيکه تېره شوه، کيڼ لاس يې پر ځمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه يې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

ـ زه، زه چېرته يم

کوم ځواب يې وانهورېد.

پر ښي لاس يې زور راووست، لاس يې پوست ولګېد، ورو يې ور وکتل، لاس يې د يوه بنيادم پر لوڅه ببره سينه پروت و. خوله يې وازه کړه، د چيغې غږ راونه ووت، خرهاری يې شو، کيڼ بغور يې لوند ورته واېسېد، ورو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته وکتل، پر تندي یې د یوه بنیادم له مړو وېښتو ډکه زنه اېښې وه. یو دم کېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سړي پر لوڅو سپینو سترګو لګېدله... ښځې څو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان یې ربړي.

د منو د ونو له تورو څانګو څخه د لاسي بتۍ رڼا ښکاره شوه، یو غږ یې واورېد:

ـ غوټۍ !

ښځه د تاک پاڼو ته ور وښوېده، رڼا د ونو تر څانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، یو دم ورکه شوه.

ښځې خپلو پښو ته کتل، پایڅې یې لړزېدلې...

د لاسي بتۍ رڼا د باغ په کونج کې ګرځېدله... ښځه ورو پر سینه وښوېده، لاس یې د یوه تاک په تنه پورې ونیو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې یې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مینځ کې لويې دروازې ته ور وګرځېده، کولپ ور لوېدلی و، خوله یې چیغې ته جوړه کړه، ساه یې په سینه کې سره راټوله شوه، له مرۍ نه یې یوائې خرهاری راووت.

د بتۍ رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلې پر ځړېدلو څانګو ولګېده، څانګو اوږده سیوري پیدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.

ښځه دالان ته ننوته، د پیازو چاړه یې پر تټر پورې ونیوله، ټکرۍ یې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، ځراغ ته یې ور پو کړل، د وره شا ته غلې کېناسته.

چوپه چوپتیا وه، کله کله به ځاه ته نږدې، یوې چونګښې کوررړ کړل، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

شېبه وروسته د یوه بنیادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بتۍ رڼا له ورسۍ نه کوټې ته ور ولوېده، رڼا پر یوه عکس ولګېده، ملک عطاالدین شخ برېتونه نیولي ول.

د کوټې د دروازې کرپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې یو نارینه غږ واورېدل شو:

ـ غوټۍ !

غوټۍ په بیړه ولاړه شوه، په لاس کې نیولې چاړه یې پورته کړه، یو چا اخ کړل، بتۍ یې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد، درب شو، په غولي ولوېد.

ښځې منډه واخیسته، کینه پښه یې د دروازې تر لیخکه ویسته، خو ترښۍ پښې یې د یوه بنیادم ګوتې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه یې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پرېوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بتیې وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپینه رڼا ولګېده، د هغې یوه خوا مخ په وینو سور و، ورې، ورې لوتې په وینو کې نښتې وې.

د سړي زګیروی شو، اورلګیت ولګېد، د حمید په غټو سترګو کې د اورلګیت د دانې لمبه ښکارېدله...

بله دانه لاټین ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونیوله.

حمید خپل متې ته لاس ور وړ، د پیازو چاړه پکې بنده وه، چاړه یې له لاستي ونیوله، کش یې کړه، سرې وینې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته یې منډه ور واخیسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پرمخې پریوته، ځنې یې په شدت شا ته کش شوې، سترګو ته یې د حمید سرې سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، ښځه پر اړخ ړنګه شوه.

حمید پردې ته لاس ور وغځاوه، کش یې کړه، پرده له میخونو سره یو ځای لاندې راولوېده. سړي نری تراډه ترې ویسته، تر متې یې تاو کړه، کلکه غوټه یې ور واچوله.

حمید ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر یې د بوال ته کوږ و، په راوتلو زړو سترګو یې ده ته کتل.

حمید په ملنډو وویل:

ـ جانکو دې ولېد؟

ښځه له حرکته لوېدلې وه.

د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپین غاښونه یې ښکاره شول، ښځه یې تر وېښتو ونیوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته یې د چت تور لرګی ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې یې باد شوې لاړې د ښځې پر سپینه غاړه ولګېدې.

سړی یو دم غلی شو، په ملنډو یې وویل:

ـ زه څه ملامت یم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتلیو ځګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د خاه تر ځنګ ولاړ و، له پایڅو نه یې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نیولې زرینې خولۍ ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید غلی شو، یودم یې وخندل، ځنګ یې بدل کړ، د سدرۍ له جېبه یې ګنې کونجیاني (کلیاني) راوښتې، د لرګي صندوق یې خلاص کړ، په غولي یې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته یې یودم وخندل:

ـ دا وینې؟

ښځې په حیرانۍ ور وکتل، د سړي په لاس کې یو کوچنی تبر ښکارېده.

سړي تبر لاټین ته ور نږدې کړ، ورو یې وویل:

ـ ورته وګوره ! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و، له خولې نه یې ختې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټیټ کړ.

د ښځې خرهاری شو.

سړي پرته له دې چې هغې ته وګوري په خندا یې وویل:

ـ دې تبر د ډېرو غړی خوړلې دي، ته ورته وګوره، خوله یې سره ده، په دغو وچو وینو کې دې د مور د غاړې وینه هم ګډه شوېده.

د ښځې خرهاری ډېر شو، یودم یې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان یې د هغه مخ ته برابر شول سړي تر ستوني ونیوله، پورته شو، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، د هغې له خولې وینو داره وکړه ، څو څاڅکې د څراغ په ښیښه وبهېدل، ښځه یوې خوا ته رنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وینې یوه لویشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلې ټټر په تېزۍ کښته پورته کېده....

سړی ولاړ شو، د ښځې ګېډې ته یې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پرېوته.

سړي چیغه کړه !

ـ ستا پلار هم ما وواژه، د سپي زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوثو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد، ده منډه واخیسته، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.

سړی غلی شو، یو دم یې شونډې وبرې کړې، ښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:

ـ خو ودې نه پوښتل چې ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې تېزه ساه وهله...

د سړي تندی تریو شو ، چیغه یې کړه:

ـ پلار ته مې دې مرګه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ویل یې چې ملک سړی یم، څنګه خپله لور یوه موټړوان ته ورکم.

سړی غلی شو ، ښځې ته یې وکتل، هماغسې یې تېزه تېزه ساه وهله.

سړي وخندل، په ملنډو یې وویل:

ـ پوهیږې چې ته مې ولې کولې؟

ښځې رډې سترګې ورته نیولې وې...

د سړي تندی تریو شو ، په خشکه یې وویل:

ـ زه ستا پر خیرن مخ نه وم مین، خبره د اتو شلو جریبو ځمکې، باغ، کلا او ګاڼو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوټو هم میراث وه، نو دا جایداد ، ما د ځان لپاره تیاره ګوله ګڼله، بس ! ملک باید مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوټو په ښټ کې راشین شو ، هیڅ مې نه وو ورته ویلې، هسې یې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو هسې هم ګران وم، ترور مې وه، غوټو یې د خپل خاوند قاتل ګاڼه، ته وو ایه ! له ما پرته به یې په بل چا باور کاوه؟ هه !

ښځې د توشکې ژی د خپل ښي لاس په موټ کې ټینګه کړه.

سړي خبره پسې وغزوله:

ـ پوهېدم چې غوټو په جومات کې دی، ګوډ به د ماخستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور تېوخی واورېد ، په احتیاط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بتۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

سړي وخندل، خبرې یې پرې شوې، بېرته یې وویل:

ـ پوهېږې چې لاسي بتۍ مې له کومه کړه؟ !

ځواب یې وانهورېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـستا د پلار له جېبه مې راوېسته، لومړی مې مر کړ، بیا مې د هغه جېبونه ولټول، بس ! سرکوزی ډېر سخت سړی و، په جېب کې یې یوه روپۍ هم نه وه، یوائې یوه قواله ترې راوختله او یوه هم هماغه لاسي بټۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

د ښځې رېږدېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، یو ګز لیرې د پیازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وویل:

ـچاړه غواړې؟

خپله پښه یې چاړې ته ور وغځوله، چاړه یې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وویل:

ـهه ! دا یې هم چاړه !

ښځې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستوني ستغ پرېوته، چت ته یې وکتل، له ښۍ سترګې راوتلې اوښکه یې ورغړېده، د غوږ تر څنګ یې په ګڼو ګاړګوټې تورو وېښتو کې پټه شوه.

سړي وخندل:

ـمور مې دې هم همداسې ووژله، مابنام قضا کاهداني ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سړو اوبو ته زړه شوی و، په لاس کې یې چایجوشه ښکارېدله، نیغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه یې لا نیمايي ته نه وه را پورته کړې چې د تبروار مې پرې وکړ. اخ یې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنګه شوه، لاسونه مې سرو وینو ونیول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خرهاری خوت، غاړه یې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رڼا ورځ هم وژلی شو، ما یې یوائې پر سپینو پایڅو خپل له وینو ډک لاسونه څنډ وهل.

له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونیوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرینه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاهداني ته ننوتم، شپه وروسته ته له کوټې راووتې، چیغې دې کړې، ګوډ له برجه راکښته شو.

سړی غلی شو، بېرته یې شونډې وخوځېدې:

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهداني له وره نه هر څه لیدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلادروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چیغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې څراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته يې ورنږدې کړ، خوله يې په وينو سره وه، په سرو شونډو کې يې د لاټين ژېړه رڼا ښکارېدله.

سرې په خندا وويل:

_اوس يواځې ته پاتې يې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بيايم، هلته جامې درنه باسم، بيا دې پر تبر غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر تېر پرېباسم.

د ښځې خرهاری ږېر شو.

د سرې خندا زور ونيو، له خولې يې لاړې باد شوې، هماغسې يې په خندا کې وويل:

_ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، يو دوه تازه زخمونه به يې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وينه راباسې، بس! يواځې مخ او ځان يې لږ پاکوالی رانه غواړي ته وايه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وايم چې دواړه سره جوړ ول، يو ځای مې سره ونيول.

د ښځې له خولې ځګونه راووتل، يو دم يې ټکان وخوړ، سرې يې پورې واهه،لاټين ولوېد ، ښځه ولاړه شوه، سرې تر پښې ونيوله، ښځې لاټين پورته کړ، کړنګ شو، سرې خپل سر ته غبرګ لاسونه ونيول، په ويښتو کې يې د څراغ ماتې نازکې ښيښې بندې وې، مخ يې لوند شو، د خاورو د تېلو بوی يې پر سپږمو ننوت.

ښځه زانګې وانګې له کوټې ووته، سپوږمې د کلاه د ختيځ برج پر سر ولاړه وه.

ښځې څو ځله چيغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به يې په مری کې تاو راتاو شو، له خولې به يې يواځې خرهاری را ووت.

باغ ته ننوته، د مڼو د ونو خواته ور وګرځېده، څو ګامه يې واخيستل، پښه يې لښتې ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو يې سړې اوبه ور واوښتې، بېرته پورته وخته، له اوږې سره يې يو څه ولګېدل، په وارخطايي يې ور وکتل، له ټيټ ښاخ څخه د مڼو سپين ګلان توی شول.

ښځې پر مخامخ ديوال منډه ور واخيسته، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره يې د ديوال کاهګل جلا شو ، بېرته شاپر تخته پرېوته.

ديوال ته يې وکتل، هسک و ، يوه تاک ته ور وښوېده، ځان يې د تاک په ګڼو څانګو کې ننه ايست.

ښه شېبه ووته، د بتۍ سپينه رڼا د مڼو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې تېزه تېزه ساه وهله.. بیا یې نږدې غږ واورېد:

ـغوټۍ !

ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.

ناڅاپه یو سیوری ور باندې راغی، نږدې پاڼې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه یې یو ځوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټینګه کړه، سړی مخکې لاړ.

ښځې سړه ساه ویسته، چو په چوپتیا وه، چرچرک نارې وهلې..

ښځې سترګې پټې کړې، دې په تیزی سره ساه وهله.. یودم یې تر ښۍ پښې د یوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پاڼې یې له مخ سره ولګېدې، ټکرې یې په یوه ځانګه کې پاتې شو، پر هوار میدان ستوني ستغ، سرتوره پرېوته.

ښځې په بیړه پورته وکتل، حمید و، د سپوږمۍ رڼا یې پر ببرو وېښتو پرته وه.

حمید د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې یې تبر ښکارېده.

ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سړي د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر یې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته یې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.

ښځې سترګې پټې کړې، شېبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده ځاځکې ولګېدل. خرهاری یې تر غوږ شو، سترګې یې رڼې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.

ښځې حمید ته وکتل،د هغه له ستوني وینو دارې وهلې..تبر یې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره ځوکه یې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر یوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پړمخې پرېووت، له ورمېږه یې د چاړې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخوړ، د حمید څنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکارېدل، ښځې په راوتلو رډو سترګو پورته وکتل، یو ځوک ولاړ و، څېره یې نه ښکارېده، د سپوږمۍ رڼا یې پر اوږو لګېدله

ښځه کېناسته، نیم ګز شا ته شوه.

سړی ورمخته شو، ګونډې یې پر ځمکه ولګېدې، څېره یې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کړه پزه درلوده، په سترګو کې یې اوښکې ځلېدلې، په غریو کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغوټۍ زويه !

ښځې په حيرانۍ ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته ځنډ ورکړ، چيغه يې کړه !

زه يم، غوث الدين !

د ښځې په ستوني کې خرهاري شو، زوروره چيغه يې تر خولې رااووته !

ـ لا لا !

ځان يې د تره غيږې ته ور وا چاوه، کوکه يې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوټۍ د ککرۍ په ګڼو پېچلو ويښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر يې پر خپل ټټر پورې ټينګ کړ، د ښځې کوکو زور واخيست. سړي په غريو کې وويل:

ـ هر څه به سم شي، هرڅه !

ښځې هماغسې ژړل...

ښه شېبه ووته، د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته يې په نيولي جړ غږ وويل:

لا لا ! ما دې خپل کور ته بوځه !

سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کېښودې، ښکل يې کړه.

پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منو په ګڼو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه ايښی و، سړي په تګ کې ستونزه درلوده، کينه پښه يې درنه پسې اخيسته.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ شوي اثار:

سره سیلۍ (د لنډو کیسو ټولګه)

مینه (د لنډو کیسو ټولګه)

د واورې سړی (د لنډو کیسو ټولګه)

بوډا او د لېوانو پلونه (ناول)

رڼا (ناول)

بوربوکۍ (ناول)

خونکار (ناول)

په فلسفه کې تلپاتې پیښې (ژباړه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالی ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ليکونکی: شيخ مصطفى العدوى مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديو اکتيويتي ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لاري چاري چي اند ښښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN Dr.Hameed_Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼي د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **هنر او ادبيات :**

- راځئ کيسه وليکو ـــــ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ـــــ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ـــــ وېناواله: وحيده "آرينزۍ"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ـــــ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومي کيسې پښتو لنډۍ او غاړي ـــــ ليکوال: ثارنوال احمد منګل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ـــــ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ـــــ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ـــــ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **تاريخ او سياست :**

- روز شمار واقع افغانستان ـــــ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکې ـــــ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تـــله کښې ـــــ ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواږه ـــــ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ـــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثارنو مې برخې د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library